

~~\_\_\_\_\_~~  
enato



**J o s e f P l o t z e r**

**Vkladní knížka plná slov**

## vyprávění ze životopisu

bez stěžování sděluji  
že jsme byli chudí  
ze dvou pokojů kde jsme žili  
byl jeden skoro prázdný  
nejhezčím kusem nábytku bylo okno  
do zahrady  
sekretář plný křišťálových hvězd  
/ pan moser je proti nočnímu nebi  
úplná nula /  
RPD stál na bílé skříní  
maminka ji dostala za pět let drhnutí  
schodů po sobotách  
z jedné luxusní vily  
pamatuji jak jsem seděl na okně  
byly dvě jara  
to druhé bylo pražské  
místnost se naplnila hudbou  
a bylo to jako v pohádce  
najednou jsme byli bohatí

## setkání

po dlouhé době jsem potkal Alenu  
s třemi dětmi  
/ bez třech otců /  
které jsme se smáli  
když jsme byli malí  
protože v krámě u pana Vlacha  
říkala máte srané rohlíky?  
dneska se smála ona mně  
jakoby zavzpomínat si  
bylo jen pro lidi  
co nesvedou žít na plný pecky

inzerát

v domě č.9 zemřeli poslední obyvatelé  
dům je na prodej

dům jsou teď jen zdi a okna

bez záclon

černé oční dülky

šourají se v nich pomalé kroky

vzpomínek

po kapsách mám k nim klíče

zatímco noví nájemníci mají hodně plánů

jak s domem naložit

lítají v něm jak supi

ten jejich věčný hlad

a peněz nedostatek

zabouchl za nimi dveře

brzy nato jsem jim skulinou podstrčil

první sousto

vkladní knížku

plnou slov

bílá nemoc

to ze sněhu jsem němý  
a z almužny ptačího zpěvu  
v uších zaléhá  
kdeže rozhovor  
jen gesta mimická  
kdeže přímá řeč  
ta teprv přijde  
snad  
až bude obleva

u rybníka v zimě

/ tak trochu o spřízněnosti /

jedna známá povídala

při pohledu na smutné vrby

že jednou byla v takovém parku

kde stromy ve větru vrzaly jak dveře

kdyby řekla

tolik proutí a koš neseženeš

nemohl bych se nahlas radovat

z toho že ryby nemají nohy

určitě by je dneska zábly

vzpomínka na zimní vojenské cvičení

/ ráno /

podzim byl už tak dlouho  
že ztratil všechny barvy  
ale zato v lese bylo štavnaté ticho  
s vodou v potoce co byla jako křen  
a tak si chlapi vzpomněli na pivo  
a nadávali do zkurvený vojny  
a na mechem vyčalouněné skále hledali  
v zrcátkách svoje namydlené tváře  
se strniskem vousů  
přes které profičely strojky jak severák  
protože byl podzim  
a zima zkurvená



už je tu zase jaro

a ostré je jak břitva  
jak čepele kosatců  
prořezává dásně  
zimního spánku

a

v ulicích se vzňala veronská bitva  
prýští prýští míza

ze sečných ran

z prchavých lásek  
a slibů zrádných  
a pro vřavu není slyšet smutek  
samotářských rán  
po noci plné dopisů  
však adresářů prázdných

. . .

jak nečekaná pouliční přestřelka  
spustil se prudký déšť tak  
že se i věční pivaři v kiosku  
blízko bývalých uhelných skladů  
rozprchli

od nedopitých půllitrů  
zpřetrhali chvástavé řeči  
o sobě  
a někteří

poschovávaní kde se dalo  
zírali smutně do mokrého prachu  
a ještě smutněji somráci  
kterým před očima bobtnala úroda  
žírných nédražních lánů

varování

prodavačky novin  
s rozkoší oznamují smrt zimy  
jaro není vůbec vdova  
v černém  
a na nic se ho neptejte  
bude vám odpovídat lží

podvečer na horním náměstí

úder zvonu zvířil holuby  
kteří pak nejistě usedali  
zpět

do faldů nedalekého kostela  
stejně tak soumrak  
nedůvěřivý k lomozu  
co ne a ne utichnout

finále

ve chvíli kdy prezident pertini  
na finálovém zápase MS ve fotbale  
zapomněl při vedoucím gólu svého mužstva  
že je prezident  
a že sedí vedle samotného krále  
v našem městě jedna žena řekla  
u výkladní skříně  
že jsou to hezký šaty  
až na ten blbej modrej pruh  
a jiná žena  
co šla právě okolo se džbánem pro pivo  
si pomyslela  
takový starosti bych chtěla mít  
a právě v okamžiku kdy její muž u tv  
zašustil mnoucíma rukama:  
však jim to němci ještě natřou

john lennon  
/ in memoriam /

jako gramofonová jehla  
na konci desky  
život najednou dozní  
a na chvílku je takové užaslé ticho  
že pozapomeneme  
na jeho odvrácenou stranu  
s tolika písněmi  
věčně zelenými

/ marina cvětajevová/

někdo se nenaučí šťastně žít  
ani potom  
když jej potká to největší neštěstí  
z neštěstí

a bolest nosí dál

jak pevně připnutý šperk  
který se občas tak pěkně blýskne  
až ti druzí jsou oslepeni tak  
že z toho vidí i srdcem  
a navrch ještě trochu i závidí  
a ona

z toho nezpychla  
jen si zvykla jej hrdě vláčet  
i když tolik píchal do prsou

když jsem desetkrát opisoval smuténku  
/ vyznání /

nevím přesně jak vám napíšu  
o ševelení plném slov  
když jsem měnil kopíráky  
byla to nejhezčí hudba  
hned po tichu  
a po smutku ani stopy  
aspoň to nebylo vidět  
celý den se stmívalo



Štědrý večer

Škoda jen že sousedi nevidí  
kolik

a za kolik jsme si dali dáreků  
povzdechla si celý rok vzteklá choť  
matka sestra skorotchyně skorobabička  
dnes mrkácí panna  
u prohýbajícího se stolu  
v rodinném kruhu

prohýbajícím se pod nečekanými  
laskavými pohledy  
přijímaných ostražitě  
a už s navyklym ucuknutím  
jako tomu bývá při facce

z jevišovic

z autobusu vystoupil děda v klobouku  
ještě svátečnější třimal v ruce  
nesli jsme mu kufr  
a on se nám odměnil vyprávěním  
že má pět synů  
všech pět že má auto  
všem pěti pomohl postavit dům  
protože je zedník  
všech pět se zdráhalo nastěhovat si otce  
do baráku  
jeden se nakonec osmělil  
ale brzy jej vyhodil  
protože prý se děda nepřezouval a kradl  
jim vejce

když zmizel za dveřmi domova důchodců  
my

rozmlsaní z novin  
pikantními teroristickými činy  
jsme se jen trochu otřásli  
a už se z nás dál sypaly drobné  
radosti dalšího dne  
hodně vzdáleného hrůzným zemím  
a ještě hrůznějšímu stáří

## stará žena

ráno při splétání vlasů do drdálku  
vyhrnula rukáv noční košile  
jakoby dávat chtěla unavenou krev  
a hned jej zase stáhla:  
bože už ani tu ruku nemám tak silnou  
jako v mládí cop  
to bylo povříislo      povříislo

